

Arrest

**nr. 114 274 van 22 november 2013
in de zaak X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2013 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN REGEMORTER loco advocaat V. LURQUIN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnische Albanees afkomstig uit Pejë en bezit de Kosovaarse nationaliteit. Op 2 oktober 2006 vroeg u asiel aan in België. U voelde zich nooit aangetrokken tot meisjes. U voelde zich 'anders' dan uw vrienden maar stond hier verder niet bij stil. In oktober 2002 ontmoette u A. M. (...). Jullie begonnen een relatie. A. (...) was echter al verloofd met Ar. (...). De verloving was gearrangeerd. Opdat u A. (...) zou kunnen ontmoeten zocht u een vriendin zodat jullie met vier konden uitgaan, zonder dat er vragen bij gesteld zouden worden. In de zomer van 2006 gingen jullie op vakantie in de bergen. U werd er samen met A. (...) betrapt door uw vriendin Ap. B. (...). Zij bracht uw homoseksuele

geaardheid naar buiten. U werd uitgestoten door uw vriendenkring. Ook op de nieuwsredactie van televisie en radio waar u werkte, werd u vanaf dan op denigrerende wijze behandeld. Op 10 juli 2006 werd u 's nachts in mekaar geslagen door twee bebaarde mannen, waarvan u vermoedt dat het radicale moslims zijn. U diende geen klacht in omdat u zich schaamde. U bracht drie dagen door in het appartement van een vriend. Toen u terug naar huis keerde, zag u dat er een bord was aangebracht met daarop 'dood aan homo's' geschreven. Uw vader reageerde woedend. Uw moeder toonde iets meer begrip. Op 16 of 17 augustus 2006 werd u op klaarlichte dag in de buurt van uw werk aangevallen door een groep jongeren. Zij beschimpten u omwille van uw geaardheid. Nadat uw vader had laten verstaan dat u beter kon vertrekken, vluchtte u eind augustus/begin september 2006 uit Kosovo. Op 19 juli 2007 kende het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus toe. Het werd immers aannemelijk geacht dat u in geval van terugkeer naar Kosovo verdere moeilijkheden zou ondervinden omwille van uw seksuele geaardheid. Uit informatie van de gemeente Elsene blijkt dat u op 9 november 2010 in het huwelijk trad met Ap. B. (...). U haalde aan dat uw vriendin Ap.(...) uit een streng religieuze familie stamt. Nadat zij ruchtbaarheid had gegeven aan uw homoseksuele geaardheid, reageerde haar familie furieus. Omdat zij een relatie had aangegaan met een homo, werd zij in de winter van 2006 uit haar huis gezet. Omdat zij nergens anders terecht kon, ontfermden uw ouders zich over haar. Haar leven was echter een hel in uw ouderlijke woning. U had vanuit België contact met haar via skype. Zij toonde nu begrip voor uw geaardheid. U voelde zich verantwoordelijk voor haar. Door uw handelen was zij immers verstoten door haar familie. Op aanraden van A. (...) liet u Ap. (...) naar België overkomen. Jullie wonen samen. Omdat u haar verblijfssituatie wilde legaliseren, trad u met haar in het huwelijk. Zij aanvaardt u en laat u uw eigen leven leiden. Momenteel willen jullie kinderen. Jullie hebben een IVF-behandeling opgestart. U wil een normaal en gelukkig leven leiden en wenst de schijn van een 'normale' heteroseksuele relatie op te houden voor uw familie. U legde nog een brief van de heer Lardot, schepen te Elsene, neer betreffende de verblijfssituatie van uw echtgenote en enkele documenten met betrekking tot de IVF-behandeling die u en uw echtgenote opgestart hebben.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw huidige echtgenote Ap. B. (...), nadat zij het nieuws van uw homoseksuele geaardheid in Kosovo verspreidde, uit haar huis gezet werd in de winter van 2006 en vervolgens, omdat zij nergens anders terecht kon, door uw ouders in huis werd genomen (CGVS 31 juli 2013, blz. 2). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 13 maart 2007 repte u hierover met geen woord, niettegenstaande u aangaf contact te onderhouden met uw moeder. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat de winter in Kosovo tot april of mei duurt (CGVS 31 juli 2013, blz. 4), hetgeen weinig ernstig is. U zei ook dat uw geestelijke toestand en de omstandigheden in Pakistaanse belwinkels u niet toelieten deftig met uw familie te spreken (CGVS 31 juli 2013, blz. 4). Dit zijn evenwel geen verschoningsgronden voor het achterwege laten van dergelijke relevante informatie. Het is overigens maar weinig aannemelijk dat uw ouders uw huidige echtgenote in huis namen. U verklaarde namelijk dat u in Kosovo een gewone relatie had en zelfs niet verloofd was (CGVS 31 juli 2013, blz. 2).

Ook aan uw rechtvaardiging van uw huwelijk, namelijk dat het uw bedoeling was een verblijfsstatuut voor uw echtgenote te regelen (CGVS 31 juli 2013, blz. 3), kan geen geloof gehecht worden. Immers, indien uw echtgenote daadwerkelijk problemen zou ondervonden hebben in Kosovo, stond het haar vrij om een asielaanvraag in te dienen na aankomst in België, hetgeen zij tot op heden niet gedaan heeft. U beaamde overigens dat dit voor haar de makkelijkste weg was geweest. U ging daarentegen naar de gemeente met de vraag hoe u haar bij u kon laten inwonen, waarna u geadviseerd zou zijn geweest om te huwen (CGVS 31 juli 2013, blz. 5).

Verder wordt uw homoseksuele geaardheid niet alleen ondergraven door uw huwelijk met Ap. B. (...) maar ook aan uw intentie om samen met haar kinderen te hebben, zoals blijkt uit uw verklaringen en uw documenten.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient geconcludeerd te worden dat op basis van uw verklaringen niet besloten kan worden noch tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg beslis ik de u toegekende vluchtelingenstatus in te trekken.

Het schrijven van de schepen van Elsene staat los van de motieven van uw asielaanvraag en wijzigt bovenstaande appreciatie dan ook niet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen “57/6 eerste lid 7°” en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2.1. Verzoekende partij citeert artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet en stelt dat, nu verwerende partij enkel vaststelt dat zij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken, de bestreden beslissing “*niet gemotiveerd is door een van die elementen*”. Verzoekende partij betoogt dat de in de bestreden beslissing vermelde motivering niet past voor een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de intrekkingbeslissing gesteund is op het gegeven dat op grond van een onderzoek van nieuwe feiten, met name haar huwelijk met een vrouw, besloten werd dat verzoekende partij er niet langer in slaagt om een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. De door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging berust immers op haar beweerde homoseksuele geaardheid, waaraan nu geen geloof meer kan worden gehecht. Verder duidt de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing evident berust in het feit dat verzoekende partij feiten verkeerd heeft weergegeven en achtergehouden en dat zij valse verklaringen heeft afgelegd die doorslaggevend waren voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Het argument dat de bestreden beslissing niet zou zijn gemotiveerd door één van de elementen zoals omschreven in artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet en dat de motivering niet passend zou zijn voor een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus, kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden.

2.2.3.1. Waar verwerende partij motiveert dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij gedane bewering dat haar echtgenote door haar ouders in huis werd genomen in de winter van 2006 omdat zij hier tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 13 maart 2007 met geen woord over repte en omdat zij verklaarde dat zij in Kosovo een gewone relatie had met deze vrouw en zelfs niet met haar verloofd was, voert verzoekende partij aan dat zij heeft uitgelegd dat zij pas in 2009 heeft vernomen dat haar echtgenote bij haar ouders moest gaan wonen en dat zij dit dan ook niet tijdens haar gehoor in 2007 kon vermelden. Verzoekende partij licht verder toe dat zij dit niet eerder te weten kwam aangezien zij slechts zeer korte gesprekken kon voeren met haar moeder omdat haar moeder door haar vader niet met haar kon spreken en omdat zij bovendien telkens weigerde te luisteren wanneer haar moeder over haar echtgenote wilde spreken.

Verder argumenteert verzoekende partij dat het feit dat zij alleen maar een gewone relatie had met A. geen rol speelt, aangezien er in Kosovo geen “gewone relaties” bestaan. Immers, wanneer vernomen wordt dat een meisje een relatie met een jongen heeft, is zij vermeend met die jongen te huwen en heel haar leven met hem te blijven. Het was dus een kwestie van eer voor haar ouders om A. in huis te nemen.

Tot slot wijst verzoekende partij er nog op dat zij bij haar verzoekschrift (bijlage 2 en 3) twee getuigenissen heeft toegevoegd van vrienden van haar echtgenote, die bevestigen dat zij wel degelijk bij haar ouders is gaan wonen.

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat, wanneer verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 31 juli 2013 geconfronteerd wordt met het feit dat zij tijdens haar vorig gehoor met geen woord repte over het feit dat A. door haar ouders in huis werd genomen, zij het volgende heeft verklaard:

“Als A. in de winter van 2006 bij uw ouders is ingetrokken, waarom hebt u daarover niets gezegd in uw laatste interview van maart 2007?”

Ik weet het niet echt. Ze ging in de winter. Het sneeuwde toen zij naar daar ging. Tot in februari zat ik in een opvangcentrum.

Mijn punt is dat als zij in de winter van 2006 naar uw ouders ging, u dat in uw interview van 13 maart 2007 had moeten melden.

De winter in Kosovo duurt tot april mei in Kosovo. Ik wilde toen niet met A. spreken, ook niet met mijn vader. Ik wilde toen met niemand spreken. Ik had toen ook nog geen statuut in BE. Mijn hoofd stond op ontploffen. In 2006 was er enkel internet in Pakistani callshops. Iedereen zit vlak naast jou. Ik kon niet deftig met mijn familie praten.” (administratief dossier, stuk 4, p. 4). Verzoekende partij geeft in deze verklaringen niet aan dat zij pas in 2009 te weten is gekomen dat A. bij haar ouders verbleef. Deze uitleg wordt door de Raad dan ook als een *post factum* verklaring beschouwd. Verzoekende partij lijkt, door te verklaren dat de winter in Kosovo tot april of mei duurt, tijdens haar gehoor enkel te willen aangeven dat A. pas na haar gehoor op 13 maart 2007 bij haar ouders is gaan wonen, hetgeen, zo stelt verwerende partij eveneens vast in haar beslissing, niet ernstig is aangezien A. in de winter van 2006 bij haar ouders zou zijn ingetrokken en niet in 2007. Waar verzoekende partij nog aangeeft dat zij dit niet eerder wist omdat zij slechts zeer korte gesprekken voerde met haar moeder, aangezien zij door haar vader niet met haar kon spreken en omdat zij niet wilde luisteren wanneer haar moeder over haar echtgenote vertelde, stelt de Raad vast dat deze uitleg een variant is op hetgeen verzoekende partij eerder heeft aangegeven tijdens haar gehoor, met name dat zij (gelet op haar toenmalige geestestoestand) met niemand wenste te spreken en dat zij moeilijk kon spreken in de Pakistaanse belwinkels. Verwerende partij heeft dienaangaande vastgesteld dat dit geen verschoningsgronden zijn voor het achterwege laten van dergelijke relevante informatie.

Daar waar verzoekende partij nog uitlegt dat het feit dat haar ouders A. in huis hebben genomen, hoewel zij toen niet verloofd waren en slechts een gewone relatie hadden, een kwestie van eer betrof, merkt de Raad op dat er hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat A., nadat zij het nieuws van haar homoseksuele geaardheid in Kosovo verspreidde, uit haar huis werd gezet in de winter van 2006 en vervolgens, omdat zij nergens anders terecht kon, door haar ouders in huis werd genomen, aangezien verzoekende partij deze uiterst belangrijke gebeurtenis niet heeft vermeld tijdens haar gehoor in 2007 en zij voor deze ommissie geen geldige verklaring kan geven, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting.

Betreft de door verzoekende partij bijgebrachte getuigenissen van twee vriendinnen van haar echtgenote, merkt de Raad op dat het voor zich spreekt dat aan dergelijke documenten geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht. Deze documenten zijn dan ook niet in staat om de geloofwaardigheid van haar verklaringen te herstellen.

2.2.4.1. Inzake de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij aangegeven rechtvaardiging voor haar huwelijk met A., met name om haar verblijfsstatuut te regelen, erkent verzoekende partij dat haar echtgenote inderdaad ook een asielaanvraag had kunnen indienen, doch zij wijst erop dat hun advocaat hen had geadviseerd om te trouwen. Zij dacht dan ook dat dit de beste optie was.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat zij naar de gemeente is geweest om advies te vragen en dat men haar toen heeft aangeraden om met A. te huwen (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Verzoekende partij heeft op geen enkel moment gesteld dat zij het advies van hun advocaat heeft opgevolgd. Wat er ook van zij, uit de bestreden beslissing blijkt dat haar uitleg dat zij een advies heeft opgevolgd, niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard. Verwerende partij motiveert dat, indien haar echtgenote daadwerkelijk problemen zou hebben ondervonden in Kosovo, het haar vrijstond om een asielaanvraag in te dienen na haar aankomst in België, hetgeen zij

tot op heden nog niet heeft gedaan. Verwerende partij merkt in haar beslissing nog op dat verzoekende partij trouwens zelf heeft gesteld dat dit de makkelijkste weg was geweest.

2.2.5.1. Verzoekende partij hamert er nog op dat haar huwelijk met een vrouw en het feit dat zij een kinderwens koestert helemaal niet strijdig is met haar homoseksuele geaardheid. Zij wijst erop dat het heel normaal is om in Kosovo een dubbelleven te leiden. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar en citeert een passage uit het rapport "*Invisible LGBT Report on the position of LGBT community in Kosovo*" van januari 2013 van "*Heartefact Fund*" (bijlage 4 bij het verzoekschrift). Haar homoseksualiteit kan volgens haar niet enkel worden betwist op grond van het feit dat zij een gezin wenst te stichten. Verzoekende partij wenst hierna nog te onderstrepen dat zij niet naar Kosovo kan terugkeren, omdat zij er, ondanks haar huwelijk met een vrouw, nog altijd als homo zal worden beschouwd. Verzoekende partij verwijst ten slotte nog naar (en citeert passages uit) het voormelde rapport, een nieuwsbericht d.d. 21 maart 2013 met als titel "*Kosovo Challenging Homophobia*" (bijlage 5 bij het verzoekschrift) en een bericht afkomstig van een internetblog (bijlage 6 bij het verzoekschrift) om aan te tonen dat homoseksuelen in Kosovo worden vervolgd.

2.2.5.2. Er dient in de eerste plaats op te worden gewezen dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat haar familie en vrienden op de hoogte zijn van haar zogenaamde homoseksuele geaardheid en dat zij bovendien niet meer in Kosovo woont. De Raad kan dan ook niet inzien waarom verzoekende partij alsnog in België een dubbelleven wenst te leiden, te meer nu verzoekende partij zelf nog in haar verzoekschrift aangeeft dat zij nooit naar Kosovo kan terugkeren omdat zij er, ondanks haar huwelijk met een vrouw, steeds als homoseksueel zal worden beschouwd. Verder wijst de Raad erop dat de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus enerzijds berust op de vaststelling dat verzoekende partij met een vrouw in het huwelijk is getreden en anders op de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen wanneer haar de mogelijkheid wordt geboden dit nieuwe element toe te lichten. Uit deze elementen kan volgens de Raad wel degelijk worden vastgesteld dat geen geloof meer kan worden gehecht aan haar homoseksuele geaardheid.

Tot slot duidt de Raad erop dat het bijbrengen van algemene informatie over de situatie van homoseksuelen in Kosovo niet dienend is nu er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan de homoseksuele geaardheid van verzoekende partij en de problemen die zij hierdoor in Kosovo zou hebben gekend.

2.2.6. Gelet op het voorgaande kan worden besloten dat verwerende partij met recht heeft vastgesteld dat aan de door verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek – met name dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst vervolging riskeert omwille van haar homoseksuele geaardheid – geen geloof meer kan worden gehecht. De Raad sluit zich dan ook aan bij de beslissing van verwerende partij om de vluchtelingenstatus van verzoekende partij op basis van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet in te trekken.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 24 en stuk 25) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 13

maart 2007 en 31 juli 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.9. Het middel is ongegrond. Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De Raad bevestigt de beslissing van 2 augustus 2013 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de intrekking van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van verzoekende partij.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT